

Noord-Holland

Gitarist Ruben Hoeke is –met duizenden gigs op zijn naam– live-muzikant bij uitstek.

FOTO A NICE TRY PRODUCTION

Wars van egotripperij

Gitarist Ruben Hoeke heeft een dubbele live-cd gemaakt met zijn Ruben Hoeke Band. Nu vragen mensen hem: wie maakt nou nog een dubbele live-cd? Dat is iets van het verleden! Maar Ruben Hoeke vindt dat leuk. Je verdient er niks aan, maar hebt wel iets moois in handen. Is-ie heel ouderwets in. Maar 130 minuten livemuziek uitbrengen? Dat had hij tevoren toch ook niet bedacht. De gitarist uit Wormer liep er wel een tijdje mee rond. Als jochie-met-gitaar hield hij al van het rauwe geluid van concertopnamen. En zelf is hij toch de live-muzikant bij uitstek, met duizenden gigs op zijn naam. 't Was dat ze in september optra-

den in Het Bolwerk, Sneek. Daar stond de apparatuur. Een vrijwilliger zei: ik kan 't opnemen. Hoeke: „Gebeurt wel vaker. Leuk, doe je best. Ik was er niet mee bezig.

Maar toen hoorde ik het terug: zó veel spirit. We konden er zo een cd van maken.” Vier maanden later namen ze er nog een concert op, maar op de plaat staan vooral nummers van de eerste sessie. „Die zijn zo spontaan. Ik ga toch voor dat ruwe en ongepolijste, het mag *on the edge* zijn. Er zitten kleine foutjes in, zoals het moment dat we niet meer weten hoe we een nummer zouden eindigen, haha. Ik heb het laten staan.”

Gitaarsolo's

Je hoort een dampende, stampende band, met zijn broer Eric op drums, zanger Lucas Pruijm en bassist Mike Kamp. Stevige seventies rock, soul, rhythm and blues. Wie van gitaarsolo's houdt komt aan zijn trekken. „Ik speel nu eenmaal gitaar”, zegt Hoeke. „Maar ben altijd een bandjesman

geweest. Alle bandleden krijgen de ruimte, ik vermijd egotripperij.” Dat de groep toch 'Ruben Hoeke Band' heet? Is geen ego-thing, eerder een overlevingsmechanisme. In al z'n bandjes ontstond vroeg of laat mot. Dus: weg bandje, terwijl hij toch de kar had getrokken. Gitarist Jan Akkerman zei 'm: gebruik je eigen naam. Dan kun je blijven spelen tot je dood. „Eerst dacht ik: dan ben je wel een superego, ik durfde niet eens naar de poster te kijken. Maar hij had wel gelijk.”

Zelf heeft hij de sticker 'bluesgitarist' op zijn voorhoofd, ook omdat zijn vader, de legendarische pianist Rob Hoeke, veertig jaar in de boogiewoogie en blues zat. „Blues vind ik fijne muziek om te spelen, het komt heel natuurlijk en zal altijd een rode draad blijven. Maar ik heb ook pop gespeeld bij Thé Lau, ska bij Roberto Jacketti en bij Jan Akkerman doe ik weer heel andere dingen. Het kan alle kanten op.”

Slash

Hij viel voor de gitaar toen hij Slash hoorde, het intro van 'Sweet child of mine' van Guns N' Roses. De charmes van een muzikantenleven zag hij bij zijn vader, en later bij de zwarte muzikanten met wie hij in Chicago speelde. Dat leek niet op werk, ze deden wat ze fijn vonden. Toen Thé Lau hem in zijn band vroeg, zegde Hoeke zijn baan op. Maar van twintig optredens met Thé kun je niet leven, dat zag hij ook wel. „Ik had een eigen bandje op de rit en ben heel hard aan acquisitie gaan doen. Bellen, mailen, nóg duizend keer bellen. Alles zelf regelen. Doe ik eigenlijk nog steeds, maar de laatste twee jaar krijg ik ook dingen in de schoot geworpen. Een tournee met Jan Akkerman bijvoorbeeld, belachelijk fijn is dat.”

Want ja, het blijft een onzeker bestaan zonder pensioenopbouw. Twee jaar geleden vroeg de Amerikaanse zangeres Beth Hart hem in haar band. Een aanlokkelijk idee. Jaren vast werk, spelen voor grote zalen over de hele wereld, alles geregeld. Hij zei nee. Dat deed wel

pijn ja, maar had hij dan alles, vrouw en twee kinderen inclusief, achter moeten laten? Trouwens, muzikaal gezien was de tournee met Jan Akkerman die al gepland stond uitdagender.

Nee, voor de 'munten' doet hij het niet. Er zijn genoeg trucs om meer geld uit je muziek te slaan – commerciële klussen, een 'paar meier binnenharken door shit-zooi rond te stampen'. Wordt-ie hartstikke ongelukkig van. „Status heeft me nooit geïnteresseerd. Had mijn vader precies hetzelfde.”

Piano-opnamen

Zijn vader, hij noemt hem regelmatig. Vorig jaar maakt hij een plaat met piano-opnamen die Rob Hoeke had nagelaten. Ruben zette er de bas en gitaar onder, zijn broer Eric de drums. Mensen waren geëmotioneerd, werden terug geslingerd in de tijd. En hijzelf? Na het overlijden van zijn vader in 1999 had hij er minstens vijftien jaar niet naar willen luisteren. „Veel te emotioneel. Het zat zo dicht bij me. Ook ik ging steeds verder in de muziek, speelde met dezelfde muzikanten, op dezelfde plekken. Ik wilde dat niet opzoe-

Muziek

Ruben Hoeke Band: 25Live (Butler Records, release 8/6). Te zien zaterdag 9 juni tijdens het Cool Blues-festival in Heerhugowaard (als gast bij de Pepping Express). Met Ruben Hoeke band op vrijdag 22 juni in JP Dupont in Den Helder, op woensdag 8 augustus tijdens Jazzfestival Bergen en op zaterdag 6 oktober in Flux, Zaandam. www.rubenhoeke.com

ken, maar samen met mijn broer was het veilig.”

Toen hoorde hij ook de totale overeenkomst – hij en zijn vader. „Belachelijk. Zelfde timing, zelfde invulling van de nootjes. Zijn muziek zit in mijn dna, hoe hij speelde is me totaal vertrouwd. Raar mischien, maar ik voel ergens een noodzaak om parallel met hem te blijven lopen. Dat is een houvast, altijd al. Veel spelen, veel platen maken, net als hij. Misschien dat ik daarom cd's blijf uitbrengen – de stapel moet over dertig jaar even hoog zijn als die van mijn vader.”

Mark Minnema

Dubbele live-cd van gitarist Ruben Hoeke

Ruben Hoeke Band: Eric Hoeke, Mike Kamp, Lucas Pruijm en Ruben Hoeke (vlnr). FOTO DICK JONKERS